

[Stats- og udenrigsministeren.]

fredstid, samtidig med at vestmagterne allerede i 1945 iværksatte en omfattende demobilisering. Jævnside hermed viste efterkrigstiden os en politik, der i det ene østeuropæiske land efter det andet medførte en totalitær styreform. Denne politik har hidtil hindret en løsning af det tyske og det østrigske spørgsmål. På samme måde har udnyttelsen af vetoet forhindret De Forenede Nationer i at blive den kollektive sikkerhedsorganisation, som vi havde håbet.

Det var denne udvikling, der gjorde det nødvendigt for de frie vestlige nationer at slutte sig sammen i et fælles værn om frihed og fred, den nordatlantiske alliance. Denne forsvarspagt har utvivlsomt straks fra første færd på afgørende måde bidraget til sikkerheden i Europa. Senere begivenheder gjorde det imidlertid klart, at Atlantlandenes styrke på det europæiske fastland var utilstrækkelige på længere sigt til at opfylde pagtens forsvarsmæssige formål. I efteråret 1950 opstod derfor tanken om at inddrage Vesttyskland i det vestlige forsvarsfællesskab. Planerne herom blev vedtaget på Atlantrådets møde i Bruxelles i december 1950 og tiltrådt af folketinget i februar 1951. Fra oprindelig at være en ren militær nødvendighed er Vesttysklands deltagelse, efterhånden som tiden er gået, uden at bestræbelserne for at opnå en tilfredsstillende varig ordening af hele det tyske spørgsmål har båret frugt, også blevet en politisk. Det måtte i det lange løb vise sig uholdbart at opretholde besættelsesstyret i Vesttyskland, og det er ligeledes uholdbart, at de allierede skal varetage forsvaret af Vesttyskland, medens tyskerne selv ser passivt til. Den politiske udvikling i Vesttyskland både betinger og nødvendiggør, at det nu sluttes til de demokratiske landes kreds på ligeberettiget grundlag. Dette var en bærende politisk idé bagved EDC-traktaten. Med dennes forkastelse i Frankrig opstod der en fare for den videre politiske udvikling i Europa, der i så høj grad afhænger af Tysklands stilling og ikke mindst af det fransk-

tyske forhold. Denne fare angik også enigheden i det atlantiske fællesskab, men gennem Parisaftalerne i oktober 1954 lykkedes det at nå frem til et fælles grundlag for enighed og stabilitet. Man må imidlertid gøre sig klart, at en fornyet uenighed mellem vestmagterne i det tyske spørgsmål kan føre os henimod en krise, hvis konsekvenser ingen i øjeblikket kan overse.

Det er i lyset af denne udvikling, at det aktuelle spørgsmål om Tysklands tiltrædelse af Atlantpagten må ses; det var på denne baggrund, folketinget traf sin beslutning i Tysklandsspørgsmålet i oktober i fjor, og det er på den samme baggrund, at dette høje ting nu står overfor spørgsmålet om at bekræfte denne sin tidligere beslutning.

En af indvendingerne mod Parisaftalerne har været, at de skulle hindre Tysklands genforening ad fredelig vej, og at man derfor bør forsøge endnu en forhandling med Sovjetunionen, forinden Parisaftalerne ratificeres. Selvom det måske kunne synes overflødigt, føler jeg trang til at fremhæve, at alle ansvarlige kredse i de demokratiske lande deler ønsket om at nå til en fredelig genforening af Tyskland. Men netop med de talrige forgæves bestræbelser in mente har jeg svært ved at tænke mig, at yderligere forsøg på at forhandle dette spørgsmål på det i øjeblikket foreliggende grundlag ville medføre anden realitet, end at Vesttysklands inddragelse i det vestlige samarbejde blev forsinket. Vestmagterne har gang på gang i de senere år opfordret til forhandling om de udestående europæiske problemer og har forsøgt sådanne forhandlinger med Sovjetunionen senest ved Berlin-konferencen i fjor. Resultatet heraf er velkendt. Under drøftelserne om Østrig gik Vestmagterne ind på samtlige de betingelser, som tidligere var blevet stillet for indgåelse af en statstraktat om Østrig. Sovjetunionen stillede sig imidlertid ikke tilfreds med denne indrømmelse fra vestmagternes side, men opstillede nye betingelser, som ikke kunne ventes at være antagelige for vestmagterne så lidt som for